

आत्मानंशब्दाद्यात्मकवियदादिसंघातं पृथगात्मानःनानारूपाःसंतः जनुकाष्टंबालक्रीडनकं यथापृथगात्मनीजनुकाष्टेसंश्रयतो न च ताभ्यामन्यत्तत्त्वरूपं गृह्यतेतद्वदिहापीत्यर्थः एषां व्यस्तानां संहतानां वाचो
दनाकोसीति वदेत्येवंरूपाप्रेरणानास्य चेतनत्वादित्याह नचेति ॥ ९७ ॥ व्यस्तानामचेतनत्वं परस्वस्य चाज्ञानादित्याह एकैकस्येति आत्मनि वर्तते चक्षुर्वत्स्वस्य रूपं न जानातीत्यर्थः ॥ ९८ ॥ अज्ञाने हेतु
माह तथेति संघातादन्यस्तत्प्रकाशकोट्टो घटादिवसूर्यः नचेते संघातात्पृथग्दृश्यं तेऽतोऽप्रकाशात्मात्वादात्मानं परस्परमन्यं च न प्रकाशयंतीत्यर्थः संभूयाप्येतेन जानंतीत्याह प्रश्लिष्टमिति प्रश्लिष्टं यथा स्यात्त
था संश्लेषं प्राप्यापीत्यर्थः ॥ ९९ ॥ ननु चक्षुरादयोऽपि देहाश्रिताः संतो घटादीन्सूर्यादिवत्प्रकाशयंत्येवेत्याह बाह्या निति यथा चक्षुःस्वापेक्षया बाह्यमालोकं चटप्रकाशार्थमपेक्षते नैवं सूर्य इति तस्यैव प्रकाशकत्वं
न बाह्यापेक्षस्य चक्षुष इत्यर्थः बाह्यानेवाह रूपमिति यथारूपं आलोकश्चतद्वच्चक्षुरपि सहकार्येन न तु प्रकाशकमिति भावः ॥ १०० ॥ ननु बाह्येत्यप्रयोजकं यथा सूर्यश्चक्षुरपेक्षोऽपि नाप्रकाशक एवंचक्षुःसूर्यापेक्ष
मपीत्याशंक्याह ज्ञानेति ज्ञानं प्रकाशो ज्ञेयं रूपादितयो रंतराले चक्षुरपेक्षयाऽपरो मनो नाम गुणोऽस्ति ॥ १०१ ॥ तत्सत्त्वे मानमाह विचारयतीति निश्चयनिमित्तं चक्षुर्निमीलनेऽपि येन करणेनायं भोक्ता साध्वसा
पृथगात्मानात्मानं संश्लिष्टाजनुकाष्टवत् ॥ नचैषां चोदनाकाचिदस्तीत्येष विनिश्चयः ॥ ९७ ॥ एकैकस्येह विज्ञानं नास्यात्मनितथापरे ॥ न वेद चक्षुश्चक्षुष्वं
श्रोत्रं नात्मनि वर्तते ॥ ९८ ॥ तथैव व्यभिचारेण न वर्तते परस्परं ॥ प्रश्लिष्टं च न जानंति यथा पटवपांसवः ॥ ९९ ॥ बाह्या नन्यानपेक्षंते गुणांस्तानपि मे शृणु ॥ रूपं
चक्षुःप्रकाशश्च दर्शने हेतवस्त्रयः ॥ १०० ॥ यथैवात्र तथान्येषु ज्ञानज्ञेयेषु हेतवः ॥ ज्ञानज्ञेयांतरे तस्मिन् मनो नामापरो गुणः ॥ १०१ ॥ विचारयति चेनायं निश्च
ये साध्वसा धुनी ॥ द्वादशस्त्वपरस्तत्र बुद्धिर्नाम गुणः स्मृतः ॥ येन संशयपूर्वेषु बोद्धव्येषु व्यवस्यति ॥ १०२ ॥ अथ द्वादश केतस्मिन् सत्त्वं नामापरो गुणः ॥ महासत्त्वो
ल्पसत्त्वो वा जंतुर्येनानुमीयते ॥ ३ ॥ अहं कर्तेति चाप्यन्यो गुणस्तत्र चतुर्दशः ॥ ममायमिति येनायं मन्यते न ममेति च ॥ ४ ॥ अथ पंचदशो राजन्गुणस्तत्रापरः
स्मृतः ॥ पृथक्कलासमूहस्य सामग्र्यं तदिहोच्यते ॥ १०५ ॥

धुनी विचारयति तन्मनः बाह्यापेक्षप्रकाशकत्वमेव स्वप्रकाशत्वं तच्च दृष्टं तैसूर्ये एवास्ति न चक्षुषि तस्य सूर्यापेक्षत्वात् नापि मनसितस्यापि घटादौ चक्षुराद्यपेक्षत्वात् अतः सुस्थितमिदं स्वप्रकाशत्वलक्षणं अस्य ल
क्षणस्य बुद्ध्यादिष्वपि सद्भावं वारयितुं तेषामपि बाह्यापेक्षत्वमाह द्वादशस्त्वित्यादिना ॥ १०२ ॥ संशयपूर्वेषु बुद्धिः स्वकार्ये निश्चये कर्तव्ये स्वस्माद्वाहं संशयात्मकं मनोऽपेक्षते इत्यर्थः व्यवस्यति निश्चिनोति भूते द्वि
यमनां स्यपेक्ष्य बुद्धेर्द्वादशत्वं बुद्धिर्द्वयस्योपादानं सत्त्वं तस्य रजस्तमोभ्यामन्यं ताभिर्भवेमध्यत्वं किंचिदभिर्भवेमहत्त्वं तस्याल्पत्वादिकं देहात्मकत्रात्मासंगचिदात्मादिनिश्चयद्वारानुमीयते ज्ञायते अक्षरार्थः
स्पष्टः ॥ ३ ॥ अहं कर्तेति येन सत्त्वेन अहं कर्ता ममायं निश्चय इति मन्यते स तत्र सत्त्वे चतुर्दशो गुणः सत्त्वमपेक्ष्य बुद्धिर्निश्चयप्रकाशकेऽहमर्थेऽपि बाह्यापेक्षप्रकाशकत्वलक्षणं स्वप्रकाशत्वं नास्तीत्यर्थः ॥ ४ ॥ क
लाः प्राणाच्छ्वासां वायुर्ज्योतिरापः पृथिवीद्रियं मनोऽन्नं अन्नाद्वीर्यं तपो मंत्राः कर्मलोकेषु नामचेति श्रुत्युक्ताः षोडशतासां समूहस्य सामग्र्यं वासनात्मकं जगदहं कर्तर्यं स्ति यथोक्तं वासिष्ठे यत्राहंत्वं जगत्तत्र पूर्वमा
गत्यतिष्ठति त्रसरेणूदरेऽपीन्द्रोऽपश्यद्बुवनत्रयमिति वासनाप्यहंकारद्वारा स्वकार्यं जगत्प्रकाशयतीति तत्प्रकाशयेत्यर्थः ॥ १०५ ॥